

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého,

Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně:

Mgr. S. W., narozená X,
bytem X,
zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti

žalovanému:

Krajský úřad Ústeckého kraje,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2019, č. j. KUUK/83772/2019/UPS – 3, sp. zn. KUUK/70858/2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podáním ze dne 26. 4. 2019 (doručeným dne 29. 4. 2019) požádala Městský úřad Vejprty (dále jen „povinný subjekt“) podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) o poskytnutí informací týkajících se veškerých dokumentů vyhotovených povinným subjektem ve věci podání JUDr. Jana Waltera, advokáta, ze dne 22. 2. 2017, označeného jako „Pila Kovářská – Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

provoz pilařského závodu od 21. 12. 2015 do 19. 2. 2017“, sdělení, kde se v současnosti nachází spis založený povinným subjektem k tomuto podnětu, sdělení, kdy, na základě jakého důvodu a komu povinný subjekt spis předal, sdělení, kdo je v současnosti příslušný k vyřízení podnětu, a poskytnutí všech písemností zachycujících důvod předání spisu a všech písemností zachycujících změny v příslušnosti k vyřízení podnětu (dále jen „infožádost“).

2. O infožádosti žalobkyně rozhodl povinný subjekt rozhodnutím ze dne 14. 5. 2019, č. j. MU-VEJ//77/2019/taj (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž dle § 15 odst. 1 InfZ odmítl žalobkyni požadované informace poskytnout. Žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí podala odvolání, v němž namítala nesrozumitelnost výrokové části prvostupňového rozhodnutí, dále nedostatečné odůvodnění, v němž povinný subjekt neukázal, že vyvinul úsilí k dohledání požadovaných informací, a že se povinný subjekt nezabýval otázkou, zda nemá povinnost informací disponovat. Odvolání žalobkyně žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, případně se domáhala toho, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a nařídil povinnému subjektu poskytnout žalobkyni vyžádané informace. Zároveň požadovala, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

3. Žalobkyně v žalobě namítla, že napadeným rozhodnutím byla zkrácena na svém veřejném subjektivním právu na poskytnutí informací zaručeným čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Namítala, že prvostupňové i napadené rozhodnutí jsou nedostatečně odůvodněna, neboť z nich není zřejmé, že se povinný subjekt snažil alespoň vyvinout úsilí k dohledání požadovaných informací, přičemž požadavek na objasnění vyhledávacího úsilí požadovaných informací povinného subjektu plyne z výkladu § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41.
4. Dále žalobkyně uvedla, že prvostupňové i napadené rozhodnutí jsou nedostatečně odůvodněna, neboť neobsahují úvahu o tom, že povinný subjekt nemá povinnost požadovanými informacemi disponovat. K tomuto žalobkyně podotkla, že povinnost zabývat se tím, zda správní orgán má zákonnou povinnost neexistující informací disponovat, vyplývá z výkladu § 68 odst. 3 správního řádu dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67.
5. Na podporu svého tvrzení o nedostatečném odůvodnění výše uvedených rozhodnutí žalobkyně poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, a ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109.
6. Žalobkyně sdělila, že napadené rozhodnutí bylo založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, když žalovaný toliko nekriticky přejal tvrzení povinného subjektu, že požadovanými informacemi nedisponuje, aniž by jej podrobil jakémukoliv přezkumu. Žalobkyně nesouhlasila s úvahou žalovaného, že když se spisová složka vztahující se k požadovaným informacím nachází u žalovaného, nemohl danou spisovou složkou, a tedy ani v ní obsaženými informacemi, disponovat povinný subjekt. Dle žalobkyně se její infožádost nevztahovala jen na informace obsažené v určité složce, ale i na informace

obsažené v jiných složkách a evidenčních pomůckách povinného subjektu (např. co je obsahem složky, proč byla předána, kdy lze očekávat její vrácení).

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a dále především uvedl, že ačkoliv je odůvodnění prvostupňového rozhodnutí stručné, je z něj patrné, že důvodem odmítnutí infožádosti žalobkyně byla skutečnost, že povinný subjekt požadovanými informacemi nedisponoval, přičemž žalovaný neměl důvod tvrzení povinného subjektu zpochybnit. Podotkl, že InfZ se vztahuje k poskytování existujících informací dle § 3 odst. 3 InfZ, a nikoliv k poskytování neexistujících informací. Žalovaný dále podotkl, že povinnému subjektu ze zákona nevyplývá povinnost v prvostupňovém rozhodnutí ukázat, že vyvinul úsilí k dohledání informace a zabývat se otázkou, zda má povinnost informacemi disponovat, přičemž žalobkyně o to v infožádosti ani nepožádala.
8. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaný konstatoval, že spisové složky související s infožádostí žalobkyně byly povinným subjektem předány žalovanému přípisem ze dne 24. 8. 2017, přičemž žalobkyně byla o této skutečnosti několikrát vyrozuměna. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně dne 26. 4. 2019 požádala i žalovaného o poskytnutí totožných informací, které požadovala v předmětné infožádosti, přičemž žalovaný žalobkyni požadované informace poskytl sdělením ze dne 3. 5. 2019, č. j. KUUK/58519/2019/UPS-3, a tudíž žalovaný odmítl tvrzení žalobkyně, že se nezabýval zjišťováním skutkového stavu dané věci.

Replika žalobkyně

9. Žalobkyně v replice uvedla, že povinnost správního orgánu své rozhodnutí náležitě odůvodnit není podmíněna její žádostí o náležité odůvodnění. Ohledně chybějící úvahy o povinnosti povinného subjektu disponovat požadovanou informací, žalobkyně doplnila, že důvodem, který ji vedl k podání infožádosti byla skutečnost, že předmětný podnět ze dne 22. 2. 2017 nebyl podle žalobkyně řádně vyřízen. Dále žalobkyně označila za nesprávnou úvahu žalovaného týkající se žalobní námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Podotkla, že úvaha žalovaného vychází z nepodloženého předpokladu, že všechny požadované informace, kterými povinný subjekt disponoval, se nacházely pouze ve správním spisu č. j. 617/2017. Tento předpoklad by podle žalobkyně mohl dopadat pouze na část infožádosti, ale nikoli již na ostatní části infožádosti.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení

zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

12. Nejprve se soud zabíral námitkou nedostatečného odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí s ohledem na skutečnost, že z nich není zřejmé, že se povinný subjekt snažil alespoň vyvinout úsilí k dohledání požadovaných informací, a že neobsahují úvahu o tom, že povinný subjekt nemá povinnost požadovanými informacemi disponovat.
13. K uvedené námitce soud odkazuje na část odůvodnění napadeného rozhodnutí ze str. 3 a 4. V uvedené části odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný především uvedl, že správní spis vedený k podání JUDr. Jana Waltera, advokáta, ze dne 22. 2. 2017, označeného jako „Pila Kovářská – provoz pilařského závodu od 21. 12. 2015 do 19. 2. 2017“ byl v dispozici žalovaného, stejně jako to uvedl povinný subjekt v odůvodnění prvostupňovém rozhodnutí na str. 1. Zároveň žalovaný uvedl, že žalobkyně se u žalovaného domáhala poskytnutí totožných informací jako u povinného subjektu předmětnou infožádostí, přičemž žalovaný žalobkyni požadované informace poskytl sdělením ze dne 3. 5. 2019, č. j. KUUK/58519/2019/UPS-3, včetně kopií veškerých požadovaných dokumentů vyhotovených povinným subjektem k podání ze dne 22. 2. 2017. Z napadeného i prvostupňového rozhodnutí na str. 1 je tedy patrné, že důvodem odmítnutí infožádosti žalobkyně byla právě ta skutečnost, že spis vedený k podnětu ze dne 22. 2. 2017 nebyl v dispozici povinného subjektu, ale žalovaného, a tudíž povinný subjekt požadovanými informacemi nedisponoval. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný i povinný subjekt vyvinuli úsilí k dohledání požadovaných informací, přičemž žalovaný je i následně žalobkyni poskytl na její odlišnou infožádost adresovanou přímo žalovanému, kterou žalobkyně požadovala totožné informace jako v infožádosti adresované povinnému subjektu. Námitka nedostatečného odůvodnění snahy vyhledat požadované informace je tedy nedůvodná.
14. Stejně tak je nedůvodná žalobní námitka nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí stran povinnosti povinného subjektu disponovat požadovanými informacemi. K této námitce soud podotýká, že otázkou povinnosti disponovat požadovanou informací by bylo namísto se zabývat v případě, že požadované informace vůbec neexistovaly, tedy nebyly vytvořeny, přičemž by bylo sporné, zda jimi povinný subjekt disponovat má či nemá. V posuzovaném případě však bylo nesporné, že požadované informace existují, ale jsou v dispozici žalovaného, nikoliv však povinného subjektu. Není tudíž pochybením, jestliže se žalovaný či povinný subjekt výslovně ve svých rozhodnutích nezabývali otázkou povinnosti disponovat požadovanými informacemi, když ve svých rozhodnutích uvedli, kdo má požadované informace k dispozici, přičemž k poskytnutí požadovaných informací žalovaným nakonec došlo, byť na základě odlišné žádosti o poskytnutí informace. Napadené rozhodnutí je tudíž přezkoumatelné.
15. Dále se soud zabýval námitkou, že napadené rozhodnutí bylo založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, když žalovaný toliko nekriticky přejal tvrzení povinného subjektu, že požadovanými informacemi nedisponuje, aniž by jej podrobil jakémukoliv přezkumu. Žalobkyně nesouhlasila s úvahou žalovaného, že když se spisová složka vztahující se k požadovaným informacím nachází u žalovaného, nemohl danou spisovou složkou, a tedy ani v ní obsaženými informacemi, disponovat povinný subjekt. Dle žalobkyně se její infožádost nevztahovala jen na informace obsažené v určité složce, ale i na informace obsažené v jiných složkách a evidenčních pomůckách povinného subjektu (např. co je obsahem složky, proč byla předána, kdy lze očekávat její vrácení).

16. Dle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
17. Dle § 15 odst. 1 InfZ pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
18. K uvedené námitce soud považuje za nutné zdůraznit, že smyslem ústavně zaručeného základního práva na informace, realizovaného prostřednictvím InfZ, je umožnit a usnadnit efektivní veřejnou kontrolu výkonu veřejné moci tím, že povinný subjekt informuje o své činnosti oprávněné subjekty (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 618/18), nikoli povinný subjekt přinutit k tomu, aby vydal rozhodnutí, které si žadatel o informace přeje (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 4. 2020, č. j. 15 A 121/2019-37).
19. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí je patrné, že žalobkyně byla vyrozuměna o tom, že požadovanými informacemi disponuje žalovaný. Rovněž je z napadeného rozhodnutí patrné, že žalobkyni byly požadované informace poskytnuty na základě odlišné žádosti o informace adresované přímo žalovanému. Tedy byl naplněn smysl a účel ústavního práva na informace, tak jak jej vykládá i Ústavní soud.
20. Současně soud podotýká, že žádné skutečnosti nenasvědčují neurčité žalobní námitce, že požadované informace k podnětu ze dne 22. 2. 2017 se nacházely i v jiných spisech, než ve spise vedeném k tomuto podnětu. Stejně tak hypotetické informace obsažené v evidenčních pomůckách povinného subjektu ze své podstaty mohou obsahovat toliko doplňkové informace o spisu vedoucí nanejvýš např. k jeho lokalizování, přehledu či historii. Svoji povahou se však jedná o sekundární informace, které samy o sobě neplní účel výše vyloženého ústavního práva na informace. Správnost postupu žalovaného nemůže být účinně zpochybněna uvedenými obecnými tvrzeními žalobkyně. Povinný subjekt potažmo žalovaný tedy postupovali správně, když poskytnutí požadovaných informací prvostupňovým a napadeným rozhodnutím odmítli, přičemž žalobkyni zpravili o tom, kde se předmětný spis k podnětu ze dne 22. 2. 2017 nachází. Soud se tedy se žalobní námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu neztotožnil.
21. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádnou ze žalobních námitek neshledal důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 8. března 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu